

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Exponitur pactum Dei cum Adamo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](#)

§. II.

Exponitur pactum DEI cum Adamo.

Notandum primum. Nomine pacti hoc loco nihil aliud intelligi, quam decretum Divinum Adamo notificatum, quod si Adam DEO obediens in accepta justitia perseveraret, eandem quoque iustitiam originalem in omnes suos posteros ex se gignendos propagaret, & quod Adam fecisset, pro tota sua posteritate fecisse confenseretur. Quo proinde pacto debebant omnium hominum voluntates moraliter transfundi in voluntatem Adami, ipsiusque voluntas haberi moraliter per voluntate totius generis humani in ipsis lumbis etiam physicè contenti.

3. Notandum secundò. Ejusmodi decretum seu pactum esse possibile: nam potest homo in hominem, v. g. procuratorem, & mandatarium, suam transfundere voluntatem, ut, quod ille fecerit, suo nomine factum confeat, eodemque efficiatur, ac si ipsem fecisset: potest supremus Princeps voluntatem subditi, non exceptatio ipsius consensu transfundere in voluntatem alterius, ut voluntatem pupilli in voluntatem tutoris: ergo multò magis DEUS, qui juxta D. August, magis habet in sua potestate voluntates hominum, quā ipsi suas, poruit omniam nostram voluntates conjungere cū voluntate unius principii originarii: præsertim cū nemo nostrum potuisse esse rationabiliter invitus, ubi de summo favore, nempe transfiguratione præstantissimi domini iustitiae originalis naturae humanae proflus indebiti agebat: neque alia conditio onerosa fuerit imposita, quā observantia præceptorum, quā tunc Adamo propter natura integratitatem, Divinorumque auxiliorum abundantiam erat facillima. His positis

4. CONCLUSIO PRIMA. *Ejusmodi pactum cum Adamo initum de facto necessario est admissum.* Ita comm. Catholicorum.

Ratio est. Peccatum originale debet nobis aliqui ratione esse voluntarium [alias enim culpa & peccati imputabilis rationem habere non posse] non est autem voluntarium voluntate propriā, cuius nullus adest actualis & personalis influxus: ergo est voluntarium voluntate alienā ipsius Adæ: sed ex Adami voluntate non potest nobis esse voluntarium, nisi voluntas Adami moraliter habeatur pro nostra voluntate: ergo ut peccatum originale sit nobis voluntarium ex Adami voluntate, debet ipsis voluntas moraliter haberi pro omnium nostrum voluntate. Atqui hoc non habet voluntas Adami ex sua natura, alias non tantummodo primum, sed omnia quæcumque Adami peccata debuissent propagari in posteros: ergo hoc habet ex ordinatione Divina Adamo indicata sub illis verbis: *Quocunque die comederis ex eo, morte morieris: quam Divinam ordinationem ab Adamo acceptatam pactum nominamus indicatum.* *Of. c. 6.* *Ipsi sicut Adam transgressi sunt postulam, ibi prævaricati sunt omnes.* Quæ verba de pacto initio cum Adamo in paradio interpretantur Hieronymus, Cyrillus, Prosper, aliqui.

5. Ex quo intelliges, hoc Divinum decretum, seu pactum necessariè fuisse Adamo manifestatum.

Ratio est. Ut Adami peccatum non tantum esset personale peccatum tanquam hominis privati, sed etiam peccatum capitum, omnes posteriorum voluntates in se moraliter complectentes, debuit ut sic esse ipsi voluntarium: sed nisi fuisset ipsi revelatum, quod esset constitutus caput non solum naturale, sed etiam morale totius posteritatis, qui vel perseverando eidem prodesset, vel prævaricando eidem noceret, non fuisset ipsi ut sic voluntarium, quod enim est propriā voluntate voluntarium, necessariè est præcognitum: ergo oportebat, ejusmodi decretum Adamo esse perspectum, unde etiam pæcli denominationem accepit, in quō duorum mutua notitia & voluntas semper intervenit.

§. III.

Reolutio questionis.

CONCLUSIO SECUNDA. *Peccatum originale ut derivatum in posteros, & in ipsis subjectum non est formaliter sed terminativè, non physicè sed moraliter voluntarium, per ordinem ad voluntatem Adami tanquam capitum.* Ita Thomistæ.

Ratio ex dictis est. Omne peccatum etiam habituale debet esse voluntarium: sed peccatum originale est veri nominis peccatum, & culpa reddenda hominem DEO odiosum: nam ita appellatur Dan. 9. *Ur delectatur iniquitas, & sine ea accipiat peccatum.* Et Jo. 1. *Ecce Agnus DEI, qui tollit peccatum mundi,* ut legit D. Augustinus & Venetab. Beda: ergo debet esse voluntarium. Unde etiam D. August. I. 1. Retr. c. 13. etiam de peccato originali dicit intelligendum, quod alibi dixerat, nullo modo esse peccatum, quod non est voluntarium; atqui non est voluntarium formaliter & physicè voluntate propriā, ut patet; ergo terminativè & moraliter per ordinem ad voluntatem Adami, qui moraliter habebatur pro tota hominum universitate. Quod pulchre exemplificat S. D. hīc q. 81. a. 1. his verbis. *Homines ex Adam derivati sunt tanquam multi membra unius corporis: albus autem unius membra corporalis, puta manus, non est voluntarius voluntate ipsius manus, sed voluntate anime, que prius moveat membrum.* Sic igitur inordinatio, quæ est in ipso homine ex Adam generata, non est voluntaria voluntate ipsius, sed voluntate primi parentis, qui moveat motu generationis omnes, qui ex ejus origine derivantur, sicut voluntas anime move omnia membra ad actum. Hac S. D.

Ex quibus patet responsio ad rationem difficultatis. Omnis culpa debet esse voluntaria, vel formaliter, vel terminativè, vel voluntate propriā, vel alienā, concedo; tantum formaliter & voluntate propriā, nego. Sed macula originalis non est voluntaria formaliter, & voluntate propriā, concedo; terminativè, & voluntate alienā, nego minorem & consequentiam.

Dices tamen primum. Voluntarium est à principio intrinseco cum cognitione: sed peccatum originale non est in parvulis à principio intrinseco, sed extrinseco, nempe Adamo, & est sine cognitione, cū usū rationis careant: ergo non potest ipsis esse voluntarium.

K. 5

Secunda